

raud kühwliga poisi laelkoti hiilgava rahaga kuhjani täis. Enne kui ehmatanud poisile sõnu leidis, kogemata õnne eest tänaba: ladus rahabunnik meebletega tüki tema filmade eest, kui oleks maa põhja waonud. Pois heitis rahakotiga magama, süda rõemus, kui selle peale mõtles, mis filmad lõdu rahwas tema õnne üle pidid tegema.

Päise seisits teisel hommikul juba ladivade förgusel, kui tema unest ärlas ja öösest õnne saaki meelete tuletas. Kaelkoti waadates, läks pääivane lugu veel imelikumaks kui öösene juhtumine, seest ket oli tühi, ei mitte ühtainust kopifat sees, kui aga mõni solletanud puuleht. Kas lehed rahast ülejääanud, wai rägastikust läbi pugedes foti watsenud, seda ei wõinud mino ladund ono mitte äraseletada. Aga juhtunud lugu on selge tösi, kuida wana Willemi sugu, kes tühja ei räägi, ladund ono suust mitto fümmend forda suulnud."

"Teie näate seß tüki," ütles isand — kuida raha maa peal leitakse, mis filma kirjaks on ja mis keslegile kaso ei saada. "Jah, teine lugu oleks, kui raha peremeehe fotis rahaks jäiks ja siis vast ennaast moondaks, kui wõera fätte lähb."

"Seepse oli, mis ma praego tahsin ütelda, — lisas Arina aidamees juure.

"Kõik tühji nalja-mäng," ütles isand — "kui paremat wara leida ei oleks. Mino erivates oleksid mõnusamad targad, kes seda oskalsid üles nuusida, mis wanal põlvel waeno acal maaha matteti, ja

mis senna jäi, kui raha peremeehed ise otsa saatvad. Kes niisuguse koha õnne kõmbel fätte tabab, se saab kõllalti wara."

Hans pilgutas aidameehele salamahti silmo, kui oleks tahtnud ütelda: nüüd pane, wennike, tähele, — meie mees kallab õnne teele. Aga ei tea, kas wõeras Hanso salatähte nägi, wai ei olnud temal himo pikemalt seda jutu westa: tema ei rääkinud enam sõnalest.

Mõned räägiwad, ütles mõlber, kuida meie päwil maa-ilmas ka targemaid mee hi peab leitama, kes warjule pandud wana põlwe wara maa põhjast ošlavad wälja tua. Mino õnnis isa jutustas enne sagedaste wana Dronurme herra põhjato warandusest, mis kuida rahwas tunnistab ühe õnnelisko rahahaugo leidmisest oli töusnud. Siiski oli kole lugu kuulda, kuida kõik kolm sõtimeweristajad, kes raha wäljatõtmise juures abiks olnud, iljemine wiletsad surma leidnud. Toapis uputas ennast kaewo, aidamees poos ennast laffa ülesse ja wana herra ise leiti ühel hommikul sängis surnud, ehk ta kül õhto terve ja pris magama oli heitnud. Aga, mis veel suuremaks imeks tuleb arwata, oli se, et kui teisel pääwal wõlbitut keldri mindi, kus raha fastid alati fuhjaga täis seisid: ei leitud seal mitte kopikad, kõik fastid olid ööse wäljatühendatud. Maast tulnud wara oli üsna tuulde waonud.

"Sest on wäga lahjo," ütles Arina aidamees — "et saadud warandusel pikemat püsii ei ole."